

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII * nr. 17 (473) sîmbătă 25 febr. 1956 * 4 pag. 15 bani.

START!

Odată cu vacanța, un tren lung, încărcat cu sportivi tineri (unii foarte tineri, chiar pionieri) a părăsit Capitala în seara zilei de 18 februarie, îndreptîndu-se cu toată viteza spre munți.

Pe panta Clăbucetului

— Atențiune, atențiune — răsună megafonul — peste cîteva minute începe spartachiada interorase a pionierilor și școlărilor organizată de asociația sportivă „Locomotiva” în cadrul spartachiadei de iarnă a tineretului. Participă orașele: București, Orașul Stalin, Sinaia, Bușteni și Predeal. Concurenții pentru proba de fond la start!

Astfel a început marele concurs de pe pîrîia Clăbucet.

Cu mult avînt pornesc primii concurenți, numerele: 80, 3, 4, 16, 5. Un mic accident: Numărul 65 pornește fără semnal de plecare. Inapoi! Și altul mai mare. Numărul 90 cade. Cei din urmă vin grămadă peste el.

După cîtva timp încep să sosească concurenții.

Emoție! Cine e primul?

Apare numărul 80 urmat îndeaproape de 10 și 3.

Numărul 80, Buzatu Constantin din Predeal. Oare el e primul? Nu se poate ști deocamdată. Mai tîrziu, după ce se va calcula timpul, vom vedea.

Cronometrari fiți gata!

Fără îndoială că probele: slalom uriaș și coborîre au fost cele mai pasionante... Și nu-i deloc ușor slalomul. Trebuie să ocolești în cea mai mare viteză un șir de obstacole

Pornește primul concurent ca o vijelie. Nr. 49.

— Bine 49!

Urmează în ordine 41, 52, 86. 93! A căzut. Nu-i nimic. Sus și înainte!

96 pierde bețele pe drum. Situația e cam grea. Ajunge totuși la punctul de sosire.

Urmează categoria II-a, 8—12 ani. Aci căderile sînt mai dese. Dar nimeni nu abandonează. „Sosirea” trebuie atinsă.

Concurentul nr. 99

...are ochelari de schior pe frunte și-i poartă cu importanța unui autentic sportiv. Mai are schiuri, hanorak, mă rog tot echipamentul necesar.

Concurentul nr. 99 demonstrează o înaltă tehnică sub privirile pline de admirație ale spectatorilor.

Bravo Ujică! Bravo Viorel!

Ujică Viorel e predelean și pare-se bine cunoscut. Dacă îl întreb de cînd schiază, îți răspunde foarte serios: „De cînd eram mic”.

— Hai Viorel! Nu te lăsa Viorel!

Ujică e pe traseu. Coboară panta în plină viteză. Încă puțin și... Vai! Ce întîmplare neplăcută! Viorel a căzut!... Și încă în nas!

ani din Predeal: Rodica, Mioara, Marilena și Magdalena. Cea mai mare dintre ele este în clasa a III-a.

Pare-se că Rodica a fost cea mai norocoasă. A coborît panta repede și fără să cadă. Marilena, sora ei, a căzut de 2 ori. Are deci dreptul să fie cam îmbufnată. Nu-i nimic. La viitorul

concurs n-o să se mai întîmple. Principul e că toate sînt bune sportive și bune școlărești. Dacă nu mă credeți, citiți rogu-vă scrisoarea de mai jos. Ne-a trimis-o Rodica și vă este adresată vouă:

Dragi prieteni,

Eu cu Mioara cu Magda și, bineînțeles, cu sora mea Marilena sîntem bune prietene.

Ne scriem lecțiile și învățăm împreună, apoi ne antrenăm cu schiurile sau cu săniuța pentru că ne place sportul. Așa că, avem note bune și sîntem și bune sportive.

După cum ați aflat, am participat toate la spartchiadă. Chiar dacă nu vom fi primele nu ne supărăm. O să ne antrenăm mai bine pentru viitoarele concursuri.

Rodica STOICA
Școala medie mixtă de 10 ani
Predeal
„Cupa Orașelor”

...au cîștigat-o cei din Predeal cu 113 puncte. Dar au și meritat-o din plin.

Urmează apoi orașul București cu 49 puncte, Orașul Stalin cu 44 puncte, Bușteni cu 18 puncte și Sinaia cu 11 puncte.

Clasamentul individual (locurile 1, 2 și 3) a fost următorul:

FOND

12—15 ANI
Băieți
Bruețea Gheorghe — Or. Stalin.
Crețu Gheorghe — Or. Stalin.
Aman Ovidiu — Or. Stalin.

Fete
Proca Constanța — Predeal.

8—12 ANI
Băieți
Lenz Pompiliu — Predeal.
Codleanu Gheorghe — Predeal.
Ene Mircea — Predeal.
Fete
Băjenaru Cristina — București.
Domijian Ana — Predeal.

SLALOM — URIAȘ

12—15 ANI
Băieți
Rusu Eugen — Predeal.
Ivan Vasile — Predeal.
Șerbănoiu Gheorghe — Predeal.
Fete
Deistan Natalia — București.
Pavel Geta — Predeal.

COBORIRE

8—12 ANI
Băieți
Bacă Ion — Bușteni.
Rotaru Romulus — Predeal.
Aldea Aurel — Predeal.
Fete
Șerbănoiu Adela — Predeal.
Stoica Marilena — Predeal.

5—8 ANI
Constantinescu Cristian — Predeal.
Voicu Nicolae — Predeal.
Lupovici Mihai — București.

SANIUȚE

Codleanu Gheorghe — Predeal.
Chivu Ion — Predeal.
Anton Enache — Predeal.
Cîștigătorii au primit diplome și insigne de participant la spartchiada de iarnă a tineretului.

Are acum un năsuc roșu ca o pătlăgică... De fapt e roșu tot și... plînge! Așa sportiv mi-ești Ujică? Plînge?

— Hei, ți-ar răspunde el dacă n-ar fi atât de îndurerat de accident. Tu dacă ai avea 4 ani și 5 luni ca mine n-ai plînge?

După concurs...

...sportivii obișnuiesc să-și pună lucrurile în ordine și să stea puțin la taifas. Obiceiul acesta l-au respectat și cele patru prietene de la Școala medie mixtă de 10

asezate anume pe traseu. Așa se și explică tăcerea plină de emoție a spectatorilor.

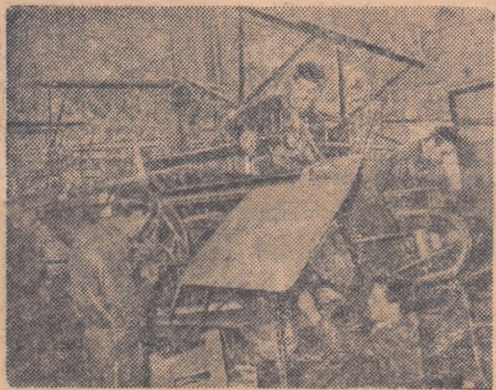

PENTRU OGOARELE PATRIEI

★ Cu toate vinzolele ei, țara va trebui în curând să ne spună bun rămas și să se ascundă în birlog, pînă la anul. Și atunci „vor avea cuvîntul” rîndunelele, cocorii, florile gingașe, cerul albastru. De sosirea primăverii se leagă multe bucurii și multe semne vestesc apropierea ei. Semnele cele mai dragi și mai depline ale primăverii în patria noastră sînt însă, fără îndoială, freacă viguros și nestăpînit al muncii revărsate pe cîmpuri, cîntecul ce-l torc tractoarele, aburul înălțat din brazda nouă. Fiindcă toate acestea vestesc că oamenii s-au arvințat cu forțe proaspete în marea bătălie pentru belșugul pînii.

Pentru bătălia aceasta apropiată, țărani noștri muncitori se pregătesc cu nădejde. Dar oare numai ei? Nu. Voi știți că în campania agricolă e nevoie de arme noi și bune, adică de unelte și mașini. Pe acestea le fabrică muncitorii de la orașe. Așa se face că, deși sînt departe de cîmpuri, mii și mii de muncitori din uzine se află în miezul bătăliei pentru recoltă.

Iată să facem un scurt popas într-una din uzine unde se construiesc aceste arme ale păcii și belșugului — mașinile agricole. E vorba de uzina „Semănătoarea” din Capitală. Pe aleile uzinei îți ies în cale, dîndu-ți bună ziua cu brațele lor rotitoare, sute și sute de secerători-legători, semănătoare și cositoare, vopsite

frumos în verde și roșu. Ele sînt nou născutele uzinei, care pleacă încolonate spre cîmpuri.

In ce secție să intri mai întîi? Peste tot munca e interesantă, peste tot sînt oameni harnici. La tîmătorie ai să afli brigada utemistă a lui Pirlău Păun, care-și depășește zilnic norma cu 140%. Pentru merite deosebite în muncă, responsabilul ei a fost propus pentru fotografiere în fața drapelului de onoare al organizației U.T.M. — București. Alături îl găsești pe frezorul Burdulea Marin care dă

trei norme într-un schimb. La montaj lucrează tineri ca Paraschiv Ion, Tudorache Dumitru și Dragomir Apostol, care își întrec în medie normele cu 100%. Toți oamenii aceștia, și sute ca ei, nu-și precupețesc o clipă forțele pentru a da mașini mai multe și mai bune satelor. Ei sînt ostași de frunte în marea bătălie pentru recoltă.

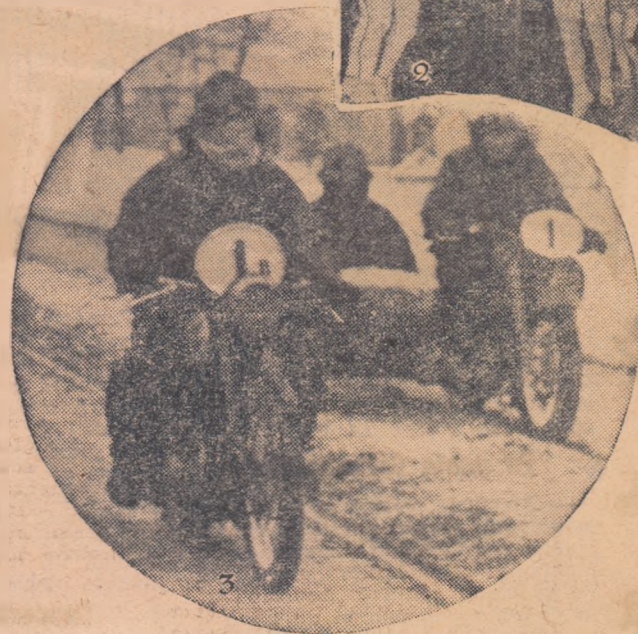
Dar nu numai mașini pleacă de aici spre glie. Pleacă și brațe harnice și minți pricepute. Cîteva zeci de tineri de la „Semănătoarea” se vor răspîndi în curînd prin S.M.T.-uri. Ei vor lucra tot timpul campaniei agricole, sprijinindu-i pe mecanizatori.

...Din halele mari răzbate vîietul ciocanelor pneumatice, sclipește în geamuri flacăra aparatelor de sudură. Da, uzina e o inimă uriașă care pulsează zi și noapte puteri noi către ogoarele patriei.

AI. MIHU

1. Vîntul care duminică era destul de furios a dat mult de furcă celor 65 de concurenți ce au luat startul în prima întîlnire de ciclocros a anului. Parcurgînd 7 km. în 25 minute, 25 secunde, F. Wittman (C.C.A.) s-a clasat pe primul loc.

2. Jocul cu reprezentativa B a fost o bună verificare a formei voleibalistelor primei echipe a țării, înaintea dublei întîlniri dintre echipele masculine și feminine ale U.R.S.S. și R.P.R.

3. Motociclismul este unul din sporturile care cer mult curaj, îndemînare și o perfectă cunoaștere a mașinii.

Concursurile de motociclete nu sînt seamă de vreme. Adesea concurenții trebuie să înfrunte intemperii: ploaia, vîntul, zăpada. Se întîmplă uneori ca motociclistul să fie nevoit a-și folosi forțele fizice spre a străbate porțiuni noroioase sau inundate. Alteori se defectează motorul...Dar cîte nu se pot întîmpla!

Cu toate obstacolele întîmpinate din cauza zăpezii și a poleului, recenta întrecere de motociclete a fost destul de aprigă. Depunînd mai mult efort, echipa C.C.A., a fost cîștigătoare a acestei prime competiții.

ALĂTURI DE CEI MARI

Alege-te de deputați în sfaturile populare sînt prilej de bucurie nu numai pentru cei mari, ci și pentru pionieri și școlari. Dar pentru ca la 11 martie să se bucure, să cînte și să danseze, acum ei trebuie să se pregătească. De aceea, după orele de curs, după ce și-au scris lecțiile, pionierii vin la școală Aici, împreună cu tova-

rașa instructoare învață un cîntec nou, o poezie... Și asta nu așa, la întîmplare. Programul lor vorbește de cuceririle partidului nostru, de alegerile din trecut și de azi. Ei l-au întregit cu multă migală.

Iată, acum se face repetiție la dansuri.

Tiplea Susan și Onaci Vasile atenți la mișcări, la ritmul muzicii, execută un dans popular maghiar, apoi un altul românesc.

Intr-alt colț al camerei, cineva repetă o poezie. Cu glas cînd mol-

com cînd aspru, el dă viață versurilor „Ne-a venit rîndul și nouă”. Mai încolo, Rusu Vasile repetă poezia „Tovarășul Ion”.

Toți însă, întreaga echipă artistică, face parte din cor. Acum se pregătesc cîntecul „Voiam pentru pace”, „Partidul iubit” și altele.

Acest program va fi prezentat în ziua alegerilor la centrul de votare. Dar și pînă atunci, la adunările cetățenilor, pionierii vor da spectacole la cîminul cultural.

Astfel se pregătesc pionierii din Recea Cristur să întîmpine alegerile de deputați în sfaturile populare.

Geta COSTIN

Cîteva aparate pentru laboratorul vostru

In laboratorul vostru aveți nevoie de cîteva aparate și unelte simple pe care vi le puteți construi singuri. Pentru distilare, pregătiți o instalație obișnuită, cu baloane rotunde, cu refrigerent de sticlă și cu tuburi de cauciuc pentru apă. Întocmai ca instalația pe care o găsiți în manualul vostru de chimie. Dacă nu aveți tot ce vă trebuie, construiți-vă singuri un aparat simplu de distilare (fig. 1). Pentru construirea acestui aparat, folosiți un balon rotund sau o retortă (pipă) de sticlă. În laboratorul vostru există așa ceva. Vă mai trebuie apoi:

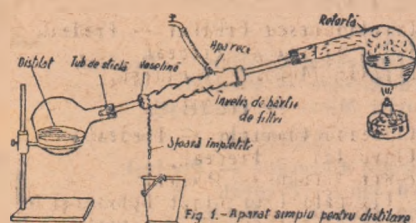
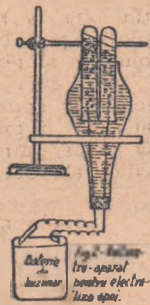

Fig. 1. Aparat simplu pentru distilare

un balon rotund obișnuit, un vas pentru apă, un rub de sticlă, o lampă de spirit, 2-3 coli de hîrtie de filtru sau

sugativă, două dopuri de plută sau cauciuc, o sfoară răsucită ca un șnur și puțină vaselină ca să împiedicați apa să se scurgă de pe hîrtia de filtru pe tubul de sticlă. După ce aveți toate acestea, treceți la execuția aparatului, urmîrind cu atenție desenul.

Aparatul pentru electroliza apei, e destul de simplu și ușor de construit (fig. 2): luați o sticlă de lampă, largă, și astupați-o la partea de jos cu un dop mare de plută, prin care ați trecut două fire de sîrmă. Aceste fire vor fi legate cu poli unei baterii de buzunar.

In decursul experiențelor aveți nevoie de stativ me alice în care fixați vasele de laborator. Acestea pot fi înlocuite cu manșoane de tablă strînse cu șuruburi sau sîrmă de un suport de lemn.

In lipsa oricărui stativ, un susținător de lemn, de care să legați cu

sfori eprubetele sau vasele, vă vor aduce aceleași servicii. Acest sistem îl puteți folosi, de exemplu, în cazul aparatului pentru prepararea bioxidului de carbon.

Un stativ foarte bun puteți construi după indicațiile date în cartea „Construiți aparate pentru experiențe de fizică” de B. Richter, apărută în colecția „Știința învinge”.

Pentru prepararea gazelor, de exemplu a hidrogenului sulfurat, puteți construi un aparat ca cel din figura 3. Atenție la îndoirea tuburilor de sticlă și la găurirea dopurilor! Găurile în dopuri trebuie făcute în așa fel, încît să li se potrivească perfect tuburile de sticlă (așa cum veți ve-

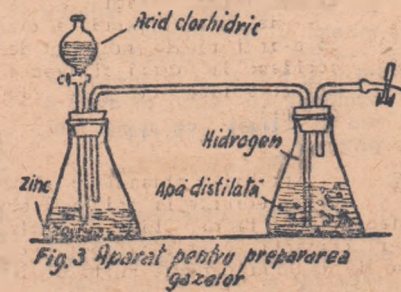

Fig. 3. Aparat pentru prepararea gazelor

dea în paragraful: „Cîteva reguli și me ode”).

Vă mai puteți construi un mic cîntar, sau chiar mai multe. Modelul poate fi cel din figura 4.

Pentru acest cîntar aveți nevoie de greutatea, pe care le puteți înlocui cu monede metalice. Moneda de 1 ban cîntărește 1 gr. cea de 3 bani — 2 gr.

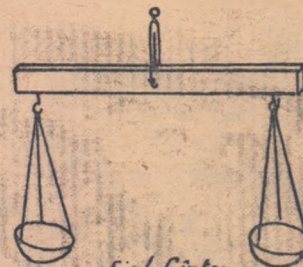

Fig. 4. Cîntar

cea de 5 bani — 2,5 gr. cea de 10 bani 1,70 gr iar cea de 25 bani 3,65 gr.

Greutățile mai pot fi înlocuite cu bucăți de sîrmă de diferite lungimi, a căror greutate ați aflat-o dinainte. Pentru acestea cîntăriți 16 gr dintr-o bucată de sîrmă subțire, apoi o îndoiți în două părți egale. Tîind-o, veți obține două jumătăți, cîntărind fiecare cîte 8 gr. Repetați îndoirea și tăierea de mai multe ori și veți obține greutatea de 4, de 2 și de 1 gr.

Discuții
pe marginea
scrișorii lui
Marcel Onescu

SĂ VORBIM DESPRE ACEȘTI COPII

să te porți în așa fel încât să nu-ți jignești
tovarășii.

Da, asta înseamnă prietenie! Băieții din
clasa a V-a s-au purtat ca adevărați prieteni.
Ei au cerut lui Kacso să stea singur
în bancă, totuși nu l-au lăsat singur, nu
l-au uitat. Acum Kacso e printre cei mai
buni din clasă. Are numai note de 4 și 5.
O prietenie bună face adevărate minuni.

Prof. Alexandra CARAUȘU
Școala medie nr. 1
Oradea

Asta e tot o minciună

Când ni s-au adus lu-
crările de control la
geometrie am rămas cu
toți foarte mirați. Stă-
nilă Ion, Diaconu Ste-
lian și Neagu Constant-
tin aveau note foarte
bune. Cum de s-a în-

șimplat asta nu puteam pricepe. Tot timpul,
cei trei au căpătat numai note mici, iar
ca să învețe nu l-am văzut niciodată.

— Ei, ce știți voi. E un secret al nostru.
Se făceau ei față de noi.

Curînd însă am aflat secretul lor. Stă-
nilă a avut formula scrisă cu creion chi-
mic pe palmă, Neagu Constantin pe
bancă iar Diaconu Stelian pe marginea
unui ziar. Toți trei au copiat.

Să te fălești cu o notă bună căpătată pe
merit și tot nu e bine. Cu atât mai urît e a-
tunci cînd o capeți în mod necinstit. Stă-
nilă, Neagu și Diaconu își închipuie că au
făcut o mare ispravă înșelînd pe profesor.
Dar de fapt ei nu l-au înșelat pe profesor
ei pe ei înșiși.

Să copiezi este tot atât de necinstit ca și
atunci cînd spui minciuni.

Marin A. SANDU

Școala de 7 ani din comuna Vilcele,
raionul Slatina

Bătălia a început spre ora
prînzului. Deși în timpul luptei
„reduta” era aproape ocupată,
adversarii, apărați bine de para-
pet, au respins atacul cu pierderi
destul de mari pentru „inamic”.

În urma respingerii primului
atac, „comandantul” luă hotărî-
rea de a se trece la o apărare mai
temeinică. Au cerut în grabă a-
jutor de la alții mai mici care
nu trebuiau decît să-i aprovizio-
neze cu muniții. Vă dați seama

că a avea muniții suficiente în-
tr-o bătălie este un fapt de cea
mai mare importanță.

Lupta nu a ținut mult, aproape
o oră, și n-a avut nici morți nici
răniți. Grupa a II-a însă, a cărei
comandant era pioniera Alexan-
dru Ioana, a fost învingătoare
și a cucerit drapelul grupei ad-

verse (care avea drept coman-
dant pe Manta Constantina). O-
dată cu asta a cîștigat bătălia.

Pentru „marea bătălie” cu ză-
padă cele două grupe s-au pre-
gătit din vreme. „Cîmpul de
luptă” era curtea școlii, iar „co-
mandanții” dăduseră ordine pre-
cise fiecărui „combatant”. „Spe-
cialistii” au făcut pentru adăpost
parapete, care aveau să-i apere
împotriva loviturilor adverse.
„Muniția”, adică bulgării de
zăpadă, a fost și ea pregătită
din vreme și în cantitate sufi-
cientă după cum spuneau unii.

Se aștepta deci lupta. După
terminarea orelor, fiecare pio-
niera s-a îndreptat spre tabăra
ei, iar la un semnal bulgării de
zăpadă au început să zboare din-
tr-o parte într-alta. A fost atât
de frumoasă bătălia cu zăpadă
încît pionierile din clasele mici
au venit și ele să ajute; făceau
încetîm bulgării și își încura-
jau prin strigăte tovarășele lor.

Grupa cîștigătoare, adică a
doua, a fost felicitată pentru vic-
toria obținută, iar colectivul de
redacție al gazetei de perete le-a
făcut chiar un articol.

D. FREMAT

O prietenie bună face minuni

Intr-o zi l-am găsit pe
colegul de bancă al lui
Kacso Carol din clasa
a V-a plîngînd.

— Ce s-a întimplat?
De ce plîngi? — l-am
întrebat.

— M-a bătut Carol...
Eu nu vreau să mai stau cu el în ban-
că. Ori îl mutați pe el, ori mă mut eu
singur în altă bancă.

Kacso îl privi sfidător și-i răspunse:

— Iaca pagubă-n ciuperca! Mută-te! A-
dică nu, mă mut eu cu altul că de tine
m-am săturat pînă în gît.

Să se mute, dar cu cine? Nimeni din
clasă n-a vrut să-l ia pe Kacso coleg de
bancă.

— N-o să-l primim niciunul, a răspuns
Bologa. Așa am hotărît toți. Să stea sin-
gur dacă-i place.

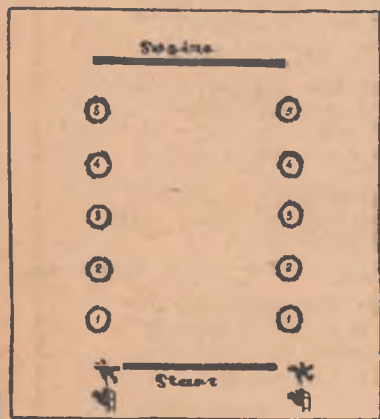
M-a mirat foarte mult hotărîrea aceasta
a clasei. Eu îi știam pe băieții dintr-a V-a
prietenii foarte buni. E drept, Kacso era
foarte dezordonat, mințea și adesea să-
rea la bătăie. Avea și note foarte proaste.
Cu toate acestea copiii erau prietenii cu
el. Și acum dintr-odată, nimeni nu vrea
să-l aibă coleg de bancă.

Vreo cîteva zile Kacso a căutat să pară
indiferent față de hotărîrea clasei. Curînd
însă a început să se simtă străin între co-
legii lui. Nimeni nu-l vedea, nimeni nu-l
lua în seamă. Kacso suferea însă.

Am crezut că băieții din clasa a V-a vor
uita de Kacso. Dar n-a fost deloc așa. Cu-
rînd i-am văzut iarăși jucîndu-se împreună.
Lui Kacso însă nu i-a stricat deloc lecția
asta. El a înțeles că a fi prieten înseamnă

ȘTAFETA să săniițele

Înainte de a înce-
pe întrecerea marșați
pe zăpadă o linie a
startului, iar la o
distanță de 60-80
pași de ea pe cea a
sosirii. Între cele
două linii înfigeți în
zăpadă la intervale
egale și paralele niș-
te bețe sau marșați
intervalele prin bul-
gării mari de zăpadă.
Împărțiți-vă în două
echipe cu același nu-
măr de jucători. În

dreptul fiecărui punct marcat va sta cîte un jucător.
La start rămîn cîte doi participanți din fiecare echipă.
Ei vor avea cîte o săniușă. La un semnal al arbitrilor,
unul din acești jucători se urcă pe săniușă, iar celălalt
îl trage pînă la primul punct marcat unde se află un
coleg de echipă. Schimburile 1 preiau săniușele cu „în-
cercăturile” respective, le trag pînă la schimburile 2
și se întorc la vechile locuri unde îl așteaptă jucătorii
care au tras săniușele de la start. Celalți participanți
la ștafetă transportă și ei „încercăturile” pînă la
schimburile următoare și se întorc la vechile locuri, iar
ultimele schimburi le duc pînă la linia sosirii și de ase-
meni revin la vechile locuri. La sosire jucătorii care
au „călătorit”, iau săniușele, fug cu ele, pînă la punc-
tele unde au rămas cîte doi jucători și le predau schim-
burilor. Jucătorii care au tras primii săniușele de la
start se urcă și „călătoresc” în felul arătat mai sus
pînă la sosire, iar jucătorii din schimburile 1 după ce-au
tras săniușele pînă la schimbul 2 rămîn acolo. În felul
acesta întrecerea continuă și toți jucătorii ajung la linia
de sosire. Echipa care termină prima întrecerea este de-
clarată cîștigătoare.

FILATELIȘTII

Cînd Dimitriu Dorin din cla-
sa a VII-a A și-a adus la școală
clăsoarul cu cele 1200 de tim-
bre, aproape toți pionierii uni-
tății se îngămădiră în jurul lui.
S-au uitat împreună la timbre,
au admirat calitățile de filate-
list ale colegului lor, iar pînă la
urmă i-au zis:

— Dorin, ce-ar fi dacă am în-
ființa în școală un cerc filate-
lic?

Ațit i-a trebuit lui Dorin care
tocmai pentru asta își adusese
și el colecția la școală. Ca să
nu dea însă de bănuț celorlalți
răspunse destul de nepăsător:

— Da... ar fi bine... și eu
m-am gîndit

— Începutul cu începutul, cercul de

filatelie a început să prindă via-
ță. Responsabilul, pionierul Di-
mitriu Dorin, îi ținea mereu
la curent cu noutățile filatelice,
mergeau împreună la raionul de
filatelie de la librăria „Cartea
Rusă”, iar pe zi ce trecea, noi
timbre umpleau micul lor al-
bum. Pe una din file era scris:
„Eminescu în Filatelie” Tim-
brele de acîl înfățișau diferite
imagini din poeziile lui Emi-
nescu: „Împărat și proletar”,
„Scrisoarea a III-a”, „Inger și
Demon”.

Micul album s-a dovedit însă
neîncăpător pentru timbrele u-
nității, așa că i-a luat locul o
vitrină filatelică. Este adevărat
că au muncit cam mult pionie-

rii cu împărțirea vitrinei pe țări
și cu repartizarea timbreilor, însă
atunci cînd ceilalți au început
să viziteze „expoziția cercului
de filatelie”, i-au lăudat mult
pe filatelisti.

Acum, cercul de filatelie al
Școlii de 10 ani nr 2 băieți din
Craiova numără mai mulți pio-
nieri decît la început, iar tim-
brele din vitrina filatelică se în-
mulțesc văzînd cu ochii

F. DUMITRU

Casa pionierilor din
Constanța s-a des-
chis nu de multă vre-
me. Cu toate acestea,
ea a fost repede în-
drăgătită de pionieri.
Acum, mulți copii vin
regulat la numeroa-
sele cercuri ce func-
ționează aci.
Iată-ne de pildă în-
tr-unul din cercuri,
unde pionierile cos de
zor. Sînt frumoase
cusăturile, fără îndo-
ială... Și e o adevă-
rată plăcere să lucrezi
cînd ai la îndemînă
tot ce-ți trebuie, cînd
ești înconjurat de co-
legele tale și cînd în
„atelier” e cald și
bine.

Venise la mină cu vreo doi ani în urmă. Era străin de orașel. Nimeni nu știa, și dealtfel nu interesase pe nimeni, dacă are părinți, frați, ori alte neamuri. Nimeni nu știa, și el nu se spovedise nimănui, de unde e și cam pe unde hoinărise înainte de a se acui la Bradforth. Nu-l știau măcar numele de familie, afară de cel mult de funcționarul din administrația minei, care-l trecuse în scripte, la angajare.

Toată lumea îl chema scurt: Tom. Tom în sus Tom în jos, timp de 12 ceasuri cât dura schimbul.

— Tom, afurisitul, hai mai iute cu vagonetele alea, că iar ne scade din leafă, răcnea Pat Hutchisson din abataj.

— Mină mai iute gloaba, se rățoia și Glen Steward, tovarășul de lucru al lui Pat, ștergându-și cu poalele cămășii ferfenite, sudoarea amestecată cu cărbune de pe obraji.

Și Tom o zorea cu beigașul pe biata Tereza, iapa bătrână, blândă și aproape oarbă, care trăgea după ea prin galerie convoiul de vagonete. Tom să tot fi avut vreo 13—14 ani, iar Tereza aproape de două ori pe atît. Amîndoi, Tereza și Tom, făceau drumul acesta nu știu de cite ori pe zi, fără întrerupere, transportînd cărbuni pînă la gura puțului central. Cînd vagonetele erau pline, Tereza trăgea din răsputeri, icnînd și nădușînd. La înapoiere, deși eliberată de greutate Tereza nu se bucura și nu zburda. Mergea tot agale, dibuînd fricoasă cu picioarele ei ciolănoase și clămpănîndu-și ritmic buza de jos. Lui Tom îi era milă de viața ei irosită în întuneric, de aceea n-o bătea niciodată. O împingea doar rare ori cu virful codiștii. Strigătele lui Pat, Glen și ale celorlalți mineri nu-l prea tulburau pe Tom. Știa că strigă și ei așa, ca să se aple în treabă, să-și mai verse năduful.

Tom era în felul lui un mic, dar bătrîn filozof. În scurta lui viață îndurase multe încercări. Foamea, frigul, bătaia îi furaseră și din ochi și din suflet lumina și zburdălnicia copilăriei. Totuși, Tom își îngăduia într-ascuns o slăbiciune: visa. Visa treaz. Trepădînd alături de Tereza, de-a lungul galeriei, se închipuia adesea comandant de vapor, artist de cinema, cofetar și chiar.. imblinzitor de tigri. Atît. Dar visele și le încuia repede într-un dulăpior al minții fiindcă la încărcarea și descărcarea vagonetelor trebuia multă atenție și dibăcie ca să nu te schilodești. Munca aspră și monotona cu care se obișnuise și care îi storcea vraga fragedă încă a mușchilor, nu-i îngăduia să ridă, să cînte. Dar nici prea amărît nu era. Mai mult indiferent. I se părea că viața așa e lăsată să fie pentru cei ca el. Într-un singur ceas al zi-

de Vasile Mănuceanu

lei îl încerca o tristețe mare: în pauza de la prinz, cînd vestele, mamele, ori surorile minerilor veneau la aceștia cu suferțele ori cu ulcelele de mîncare. Minerii înfulecau grăbiți ciorba, întrebînd între timp ce mai e pe acasă sau mîngîindu-și copiii. Numai Tom, deoparte, singur, ronțăia în tăcere și fără chef sfertul de piine cumpărat de dimineață.

„Numai la mine nu vine nimeni, se gîndea. Numai de mine și de Tereza nu se interesează nimeni“.

Dar, după ce cobora iar și își relua munca istovitoare și monotona, uita de durerea asta.

★

Mina Boleyn era cea mai veche din regiune. De zece ani se afla în stăpînire a lui Strikland, un bătrîn chel și uscățiv, cu nasul încovoiat ca un plisc de uliu, purtînd mereu aceleași haine slinoase și ponosite. Strikland

citeva sute de mil de lire rotunjindu-și și contul de la bancă și să lase apoi totul baltă, vînd altele afaceri.

Oamenii suduiau, își blestemau zilele, dar erau nevoiți să muncească. Iadul de la Boleyn era aproape singurul mijloc de trai al celor din Bradforth.

Se țirau istoviți prin galeriile înguste, amenințați la tot pasul de surpări, de explozii și de înec, dezghioțînd și ultima fărîmă de cărbune. Săpau cu furie, cu disperare. Gîndul că mina ar putea într-o zi să secătuiască îi îngrozea. Așa, de bine de rău, își mai amăgeau foamea. Dar șomajul, șomajul e cumplit...

Astfel se face că, pentru cîteva centime pe ceas, toată populația în stare de muncă din Bradforth își frîngea oasele și își primejduia viața în mina lui Strikland.

Și într-o zi, ceea ce trebuia să se întîmple, se întîmplă. Era cam spre amiază. Tom făcuse cîteva zeci de drumuri împreună cu tovarășii de muncă, blinda și șovăielnica Tereza. Acum se întorcea din nou spre abatajul 8, cu șirul de vagonete goale. Era obosit. Aerul din galerie i se părea mai înăbușitor ca niciodată. Ceva ca o povară uriașă îl apăsa între umeri, tăindu-i răsufierea.

Tereza se mișca greoi ca întotdeauna, sforăind din cînd în cînd încetșor.

— Ce s-a întîmplat bătrînico? o întrebă Tom, bătînd-o ușor pe crupa ciolănoasă. Ți-e cald și ție, hai? Spune drept, nu ți-ar plăcea acum să ronțai pe cîmp niște trifoi proaspăt?

Iapa sforăi mai tare, trimițîndu-i în obraji răsufierea fierbinte. Aerul se făcea tot mai apăsător. Din pereții tunelului răzbeau parcă scrișnete și lui Tom, uitîndu-se sus, spre grinzile armăturii, i se năzări că vede jucînd acolo niște luminițe albastre.

Tereza se opri deodată și încremeni cu un picior în aer, ciulînd urechile cu o neliniște plină de groază.

Într-o frîntură de clipă, Tom simți aproape primejdia. O primejdie necruțătoare, de neînălțurat. Fiindcă terenul era aici în pantă, frînă puternic primul vagonet.

Armătura tunelului troznea acum de-a binelea și undeva în bezna din

față, scăpărau scînteii albastre, jucăușe. Tereza necheză deodată sălbatic, prelung, înfiorător. Nechezatul ei semăna cu strigătul de spaimă și de suferință al unui om. Apoi, cuprînsă de tremur, făcu un pas înapoi și încordîndu-și toate puterile ei slabe, smuci violent șleaurile care o legau de convoi. Vagonetele se ciocniră între ele clincănînd. Încă o smucitură și alta, mai disperată. Tom, care încremenise cu spatele lipit de peretele jilav al galeriei nici nu încercă s-o domolească. Inima îi bătea să se spargă iar picioarele și le simțea de vată.

La a patra smucitură, Tereza izbuti să se elibereze. Trîmbițînd încă odată cu glasul ei sfîșietor, se năpusti de-a lungul galeriei.

Tom izbuti să-și biruie sfîrșeala. Gîndul i se împlinea înfrîngurî în minte: „trebuie să fug, să scap“. Și o luă la goană pe urmele Terezei. Bubițuri ca de tunet se rostogoleau deasupra. O grindă trosni și se frînse ca un băț de chibrit. În fața lui Tom, ca o pată albă în întuneric, așterga Tereza, bocănînd sălbatic în traversele de fier și nechezînd într-una.

În goana lui istovitoare, Tom se împiedica, se izbea dureros de pereți, de stîlpii de susținere, dar nici nu mai simțea durerea. Bubițurile deveneau tot mai puternice. Țărîna se cernea din tavan ca dintr-o sită. La urechea lui Tom ajunseseră strigăte depărtate, nedeslușite. Un trozneț cumplit acoperi totul. Capul începu să-i vijie. Mai auzi odată nechezatul prelung al animalului. Apoi nu mai știu nimic.

(Va urma)

cumpărase mina de la o societate pe acțiuni care se bucurase că scapă de o afacere așa de neproductivă. Dar Strikland avea socotelile lui. Nu degeaba printre industriașii și bancherii din Londra era cunoscut drept unul care scoate bani și din piatră seacă. Obținînd aproape pe nimic exploatarea, aduldmecease aici „o învirteală bună“. Se repezise asupra minei, în aparență secătuită, așa cum se repede hiena să ospăteze dintr-un stîrv. Și se așezase pe treabă. Cu toate avertismentele inginerilor, punea să se sape galerii în locurile cele mai nestigure și primejtoase, doar, doar, s-o descoperi o vină mai bogată. Dar firește, asta cu cheltuială cît mai puțină. Lemnul folosit la armătură era ieftin, subțire și putred. Mijloacele de muncă erau străvechi, primitive. Dar Strikland n-avea nici un interes să bage banii în mașini. Urmărea un singur țel: să mai stoarcă din mină

Vinzătorul de ziare

Se lasă noaptea, sură, blîndă.
— Poștiți, poștiți, luați ziare —
...Ce tristă-i vocea lui plătîndă.
El, fîncul, nici opt ani nu are.

S-au luminat zgîrte norii,
O ploaie s-a pornit să-i ude,
Vorbesc, se-agită trecătorii
Și glasul lui d-abia s-aude.

Ca să acopere suspinul
Statuii Libertății-n lanțuri,
Își fiță muzica declinul
Și domniș se întrec în danțuri.

Pe patul cel sărac, acasă,
Se stinge-n chinuri chipul mamei.
Înșuruiți pe lingă masă,
Plîng frații săi mai mici de foame.

El, fîncul, nici opt ani nu are
Și vrea prin viață să răzbată
Cu toți ai lui. Și vinde ziare...
Copilăria-i terminată!

Flena DRAGOS

In timpul vostru liber

MICROORGANISME

ORIZONTAL :

1. Animal format din mai multe celule. 2. Animal microscopic format dintr-o sigură celulă. — Calciu. 3. Plăcuță de sticlă ce face parte din microscop. — Autorul sovietic al romanului: „Într-o localitate oarecare“. 4. Nume feminin. — Cea mai elementară unitate anatomică și fiziologică. 5. Simbolul radiului. — Animal pluricelular ce trăiește în colonii. 6. Animal ce trăiește în dauna altuia. 7. Așa cum stau lianțele prin copaci. — Stăpînul naturii.

8. Forma nucleului la anumii infuzori. (pl.) — Forma algei numită mătasea broastei. 9. Acolo unde a luat ființă prima celulă vie (pl.) — Forma unei insule de corali. (masc.) 10. Sint răspîndite de unele vietăți nevăzute. — Insule rotunde formate din scheletul calcaros al coralilor.

VERTICAL :

1. Boală produsă de hematozoarii palustrî. — Inceput de alfabet! 2. A emite. — Caricaturist bine cu-

noscut. 3. Cea de față tratează despre organisme microscopice. — Nume masculin. 4. Pinză țărănească. — E de culoare roșie și cu ajutorul ei, euglena simte lumina. 5. Ochi de lanț. — Alte animale ce trăiesc în colonii. 6. Mediu pentru cultură microbiene. 7. Se fac la microscop. — „Si“, în limba franceză. 8. Animale ce-și schimbă părul, dar nărvul ba. — Chemare prin... fir! 9. Filament vibrațil la vietățile unicelulare. — În întregime. 10. Din sistemul ambulacrar... — În ele trăiesc meduzele și mărgeau.

